

betreft, een bijkomend probleem. Afhankelijk van de snelheid waarmee het decreet gestemd wordt, zal dus ofwel de lokale ARGO ofwel de Raad van Bestuur, voorzien door het Decreet, een beslissing moeten nemen omtrent hun opvolging, een beslissing die in hoge mate mee de toekomst van het Antwerpse Hoger Kunstonderwijs in het Gemeenschapsnet zal bepalen.

Deze hele evolutie roept vele vragen op, legt belangrijke contradicties bloot; b.v. de tegenstelling tussen de memorie van toelichting die het decreet begeleidt en de wettekst zelf.

Deze memorie van toelichting is een document waaruit een voor de overheid zeldzaam juist inzicht blijkt in de

problematiek van het Kunstonderwijs: het legt de nadruk op de noodzakelijke gelijktijdige aanwezigheid van vakken-nis en zelfontplooiing; het onderstreept het belang van een intense relatie tussen meester en leerling; het bevestigt dat een hogere kunstschool als instelling een zo ruim mogelijke vrijheid moet krijgen om zich te profileren; het onderkent dat "de aanwerving van de docent niet louter afhankelijk kan zijn van een aantal formele kenmerken zoals bekwaamheidsbewijzen en ancienniteit. Van essentieel belang is het meesterschap van de kunstenaar en zijn bereidheid om dat meesterschap door te geven, evenals zijn openheid voor de persoonlijkheid en het talent van de leerling"; enz.

Waarom wordt dan via dit decreet de schoolstrijd in de kunstopleiding geïntroduceerd? Wat maakt het voor een student in het kunstonderwijs in godsnaam uit welke ideologische overtuiging zijn leraar is toegedaan, als die leraar een begenadigd kunstenaar is en een enthousiast pedagoog? Door de eeuwen heen zijn artiesten in botsing gekomen met kerkelijke en andere overheden, met opgelegde normen van welke aard en signatuur dan ook: dit behoort blijkbaar nog niet tot het verleden. Ook nu weer worden de creatieve ontplooiing en de autonomie die deze nodig heeft, opgeofferd aan het niets ontziende spel om invloedssfeer en macht.

Marianne Van Kerkhoven.

Raad van State reageert op het decreetontwerp voor de podiumkunsten

Onlangs gaf de Raad van State zijn mening te kennen over het 'ontwerp van decreet houdende regeling van de subsidiëring voor de werking en de infrastructuur van organisaties voor podiumkunsten'. In zijn advies, dat dateert van 22 oktober jl., stelt de Raad dat één en andere bepaling van de ministeriële tekst niet strookt met de artikelen 10 en 11 van de wet van 16 juli 1973 waarbij de bescherming van de ideologische en filosofische strekkingen gewaarborgd wordt, kortweg het cultuurpact (1). De aangehaalde artikelen zien er als volgt uit:

Artikel 10

De regels inzake erkenning en subsidiëring in geld of natura van geregelde culturele activiteiten mogen, naar gelang van het geval, slechts worden vastgesteld krachtens een decreet of een beraadslaging van de vertegenwoordigende vergadering van de overheid.

Bij ontstentenis van dergelijke regels moeten alle toelagen en voordelen het voorwerp zijn van een speciale begrotingspost op naam.

Artikel 11

Wanneer het gaat om erkende instellingen die activiteiten uitoefenen

gericht op de gehele cultuurgemeenschap, bepaalt het decreet dat de financiële tegemoetkoming van de overheden gelijktijdig omvat:

- de subsidiëring van een kern van personeelsleden;
- de jaarlijkse toekenning van een basisoelage voor de werking;
- de subsidiëring op grond van werkelijk gepresteerde activiteiten.

De voorwaarden en de procedure van erkenning worden naar gelang van het geval bij wet of bij decreet vastgelegd.

De opmerkingen binnen het vrij omstandige verslag van de Raad van State kunnen teruggebracht worden tot twee probleemgebieden. De regels in verband met de erkenning vormen het eerste struikelblok; de financieringsmodaliteiten het tweede.

In zijn ontwerp stelt de Minister dat de erkenningsprocedure van de diverse instellingen en projecten nader bepaald zullen worden door de Vlaamse Executieve. De Raad stelt echter, met het cultuurpact in het achterhoofd, dat deze procedures reeds voldoende beschreven dienen te zijn in het decreet

zelf. De Staatsraden vinden daarnaast nog dat de erkenning zelf duidelijker dient omschreven te worden.

Deze bezwaren kunnen tamelijk eenvoudig, zonder zware inhoudelijke ingrepen in een aangepaste tekst ondervangen worden.

Anders is het gesteld met het probleem financiering.

Eén van de belangrijke vernieuwingen van het ontwerpdecreet is net de mogelijkheid voor een instelling om de haar toegewezen portefeuille naar eigen keuze te beheren. De Raad merkt in dit verband echter op dat dan de financiële enveloppes opgesplitst moeten worden in weddetoelagen en werkingstoelagen, naar analogie met het huidige theaterdecreet.

Het valt af te wachten hoe het kabinet van de Gemeenschapsminister van Cultuur op het advies van de Raad zal reageren.

Paul Corthouts

Noten

(1) B.S., 16 oktober 1973.